

Arrest

nr. 150 174 van 29 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANNIEUWENHUYSEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2013 een asielaanvraag in. Op 23 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart van Tibetaanse origine te zijn en geboren in Phenpo in Tibet in de VRC (Volksrepubliek China). U verklaart boeddhist te zijn en zou op uw 11e monnik zijn geworden. Sindsdien zou u P. D. (...) als monnikennaam hebben aangenomen. Tot uw 15e zou u bij uw familie in Tibet hebben gewoond. Omdat de Chinese autoriteiten u als Tibetaanse monnik zou hebben onderdrukt zou u beslist hebben Tibet te verlaten en naar India te vluchten. In 1997 zou u uw familie in Tibet hebben achtergelaten en clandestien Nepal zijn ingereisd. Na aanmelding bij de Reception Office in Nepal zou de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) uw reis naar India hebben georganiseerd. U zou zijn toegewezen aan het boeddhistisch klooster 'Sera Monastery' in Bylakuppi in Zuid-India. U zou er als monnik boeddhistische studies hebben gevolgd en er verbleven tot midden 2012. Uw klooster zou voor u een RC (Registration Certificate) hebben aangevraagd bij de Indische autoriteiten en verkregen. U zou in India niet politiek actief zijn geweest maar in 2008 spontaan op individuele wijze voor de Chinese ambassade in Delhi deel hebben genomen aan protestmanifestaties tegen de Chinese bezetting van Tibet georganiseerd door het Tibetan Youth Congres. De Indische ordediensten zouden zijn geïntervenieerd en vele Tibetaanse manifestanten, waaronder u, hebben aangehouden en meegenomen. U zou 24 uur zijn opgesloten in de gevangenis van Delhi. Na bemiddeling van de Tibetan Youth Congres met de Indische autoriteiten zouden alle manifestanten waaronder u zijn vrijgelaten. U verklaarde hierna geen problemen meer te hebben ondervonden met de Indische autoriteiten. Omdat u het warme klimaat in Bylakuppi niet langer zou hebben kunnen verdragen zou u midden 2012 uw klooster hebben verlaten en naar Daramsala in Noord-India zijn verhuisd. U zou er een kamertje hebben gehuurd van een Indische eigenaar en zelfgebakken brood op straat hebben verkocht om in uw levensonderhoud te voorzien. Nadat u in Daramsala verliefd zou zijn geworden op een Tibetaans meisje zou u niet langer monnik zijn geweest. Na een kortstondig traditioneel huwelijk zouden jullie uit elkaar zijn gegaan. Omstreeks eind 2012 zou u nabij Daramsala een dispuut hebben gehad met een Indische taxichauffeur. Deze zou u bevolen hebben het dubbele te betalen voor de taxirit. Nadat u geweigerd zou hebben zou hij zijn collega's hebben opgetrommeld om u te dwingen te betalen. U zou de hulp hebben ingeroepen van een politieagent in de buurt. Deze zou na een gesprek met de taxichauffeur zijn kant hebben gekozen en u hebben willen onderwerpen aan een identiteitscontrole. Omdat uw RC foutieve identiteitsgegevens bevat zou u uit angst voor arrestatie uw RC niet hebben willen tonen. Hierdoor zou u smeergeld hebben moeten betalen aan de politieagent die u vervolgens met rust zou hebben gelaten. U zou naar huis zijn teruggekeerd. In 2013 zou u in Daramsala een tweede keer door de politie zijn onderworpen aan een identiteitscontrole. Omdat u weerom niet gedurfd zou hebben uw RC te tonen zou u opnieuw smeergeld hebben betaald om met rust te worden gelaten. U zou beslist hebben India te verlaten omdat u vanwege foutieve gegevens in uw RC een onzeker verblijfsstatus in India zou hebben gehad. Ook zou u de discriminaties van Indische taxichauffeurs t.a.v. Tibetanen niet langer meer hebben kunnen verdragen. In april 2013 zou u met een vervalst paspoort en visum voor Frankrijk geregeld door de smokkelaar vanuit de luchthaven van Delhi een vlucht naar Frankrijk hebben genomen. Vervolgens zou u per bus naar België zijn doorgereisd waar u zich op 22 april 2013 vluchteling verklaarde.

Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw green book, een kopie van het reception office in Nepal dd. 1997 van uw aankomst in Nepal, een verklaringsattest van de CTA in Daramsala dd. 29 april 2013 dat u behoort tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India, een verklaringsattest van het Sera Monastic University van uw verblijf aldaar van 1997 tot 2012.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

Op basis van uw verklaringen (CGVS, eerste gehoor, p. 1-2 en tweede gehoor, p. 1) en voorgelegde documenten (uw green book, een kopie van het Reception Office van de CTA in Nepal, een verklaringsattest van de CTA in Daramsala en verklaringsattest van uw klooster in Bylakuppi) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. N. (...) alias P. D. (...) als monnikennaam geboren op 1 juni 1982 in Phenpo in Tibet in de VRC. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers, blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van de door u neergelegde documenten (zie supra) en uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, eerste gehoor, p. 1-2 en tweede gehoor, p. 1) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1997 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw problemen als Tibetaanse monnik met de Chinese autoriteiten (CGVS, tweede gehoor, p. 1) bij terugkeer naar Tibet een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verklaarde sinds 1997 in India te hebben gewoond en er als monnik in het Sera Monastery in Bylakuppi in Zuid-India te hebben verbleven tot midden 2012. Omdat u het warme klimaat in Bylakuppi niet meer zou hebben kunnen verdragen, zou u uw klooster hebben verlaten en midden 2012 naar Daramsala in Noord-India zijn verhuisd. U zou er een kamertje hebben gehuurd van een Indische eigenaar en voor uw levensonderhoud zelfgebakken brood op straat hebben verkocht. In Daramsala zou u niet langer monnik zijn geweest nadat u verliefd bent geraakt op een Tibetaanse. U zou kortstondig traditioneel met haar zijn gehuwd. U zou tot april 2013 in Daramsala hebben gewoond en hierna naar Delhi zijn vertrokken om van daaruit naar België te reizen voor asiel. U verklaarde zich op 22 april 2013 vluchteling (CGVS, eerste gehoor, p. 2-3 en tweede gehoor, p. 3).

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. Uzelf verklaarde tot uw vertrek uit India in het bezit te zijn geweest van een RC (CGVS, eerste gehoor, p. 2-3 en tweede gehoor, p. 1-2).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u voor de redenen van uw vlucht in eerste instantie verwees naar uw RC die zou zijn opgesteld op basis van foutieve identiteitsgegevens. Zo zou uw monnikennaam zijn vermeld in plaats van uw werkelijke naam en als geboorteplaats Bylakuppi in India in plaats van Phenbo in Tibet. Tevens zou de geestelijke leider van uw klooster in uw RC namen hebben laten registreren van fictieve ouders van u. Omdat uw ouders niet in India wonen zou dit de enige mogelijkheid zijn geweest voor u een RC te bekomen van de Indische autoriteiten. Wel zou de naam van de opgegeven fictieve ouders identiek zijn aan de naam van uw werkelijke ouders. U verklaarde vanwege deze foutieve gegevens in uw RC bij identiteitscontroles door de politie bevreesd te zijn geweest uw RC voor te leggen en ter voorkoming van een arrestatie smeergeld te hebben betaald (CGVS, eerste gehoor, p. 1-4).

Echter, er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering als zou uw RC vanwege foutieve gegevens niet zijn aanvaard door de Indische autoriteiten. Vooreerst verklaarde uzelf ongeveer een jaar of twee na uw aankomst in India in 1997 van de Indische

overheid een RC te hebben ontvangen. Uw green book zou dezelfde persoonsgegevens bevatten als uw RC (CGVS, eerste gehoor, p. 3).

Ook uw overige voorgelegde verklaringsdocumenten van uw klooster in Bylakkupi en CTA vermelden volgens uw verklaringen dezelfde identiteitsgegevens als deze in uw RC (CGVS, tweede gehoor, p. 2). Vervolgens verklaarde uzelf dat uw RC ondanks de foutieve gegevens jaarlijks werd verlengd door de Indische autoriteiten en dit tot 2013, het jaar van uw vertrek uit India. U zou uw RC ook hebben gebruikt voor uw reis van Bylakkupi naar de deelstaat Daramsala en hiervoor een departure- en arrivalstempel hebben ontvangen van de Indische autoriteiten (CGVS, eerste gehoor, p. 2-4). Tevens verklaarde u dat de Indische autoriteiten op basis van uw RC een exit permit hebben afgeleverd voor uw uitreis uit India. (CGVS, eerste gehoor, p. 3 en tweede gehoor, p. 1). Tot slot verklaarde uzelf dat het voor u mogelijk zou zijn geweest op basis van uw RC een IC te bekomen. U zou geen IC hebben aangevraagd omdat u toen niet van plan zou zijn geweest India te verlaten (CGVS, eerste gehoor, p. 3).

Uit bovenstaande vaststellingen dient afgeleid dat u bij de Indische autoriteiten in regel was met uw RC. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vervolgingsvrees voor arrestatie door de Indische autoriteiten vanwege foutieve gegevens in dit document (CGVS, eerste gehoor, p. 2-4). Het gegeven dat u het klaarblijkelijk niet nodig vond de hulp in te roepen van de CTA om de gegevens in uw RC aan te passen (CGVS, p. tweede gehoor, p. 3) ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor arrestatie door de Indische autoriteiten vanwege uw RC. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt immers dat de CTA leden van de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India bijstaat bij administratieve moeilijkheden met de Indische overheid.

Dient vervolgens aangestipt dat u verklaarde India te hebben moeten verlaten omdat u er als Tibetaan zou zijn gediscrimineerd door Indische taxichauffeurs. Zo zou u het dubbele moeten betalen voor een taxirit in tegenstelling tot Indische passagiers (CGVS, p. 2, p. 4). Hierbij dient door het CGVS te worden vastgesteld dat bovenvermelde problemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te besluiten tot een vervolging in de zin van de Conventie van Genève of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarenboven verklaarde uzelf dat deze discriminaties reeds een aantal jaren plaatsvonden in India (CGVS, tweede gehoor, p. 4) waardoor niet gesteld kan worden dat u India hierdoor in 2013 om ernstige en dringende redenen heeft moeten verlaten.

Voorts haalde u een incident aan met een taxichauffeur dat eind 2012 zou hebben plaatsgevonden nabij Daramsala. U zou door de chauffeur onder druk zijn gezet het dubbele van een taxirit te betalen en na weigering zijn bedreigd door een groep taxichauffeurs die samenspannen met uw taxichauffeur. U zou de hulp hebben ingeroepen van een politieagent maar deze zou de kant van de taxichauffeurs hebben gekozen en u aan een identiteitscontrole hebben geworpen. Omdat u vanwege foutieve gegevens in uw RC niet gedurfd zou hebben dit document te tonen, zou u ervan zijn afgekomen met betaling van smeergeld (CGVS, tweede gehoor, p. 2, p. 3).

Hierbij dient door het CGVS te worden opgemerkt dat u in uw vragenlijst van het CGVS, opgetekend door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), op geen enkel moment melding maakte van dit incident met taxichauffeurs en een politieagent (vragenlijst DVZ, dd. 26/04/2013, p. 4).

Vervolgens is het opmerkelijk dat u dit incident niet duidelijk kon situeren in de tijd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat het omstreeks eind 2012 zou hebben plaatsgevonden (CGVS, eerste gehoor, p. 4). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u dan weer dat het ergens in 2013 gebeurde (CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Voorts kan uw bewering geen klacht te hebben willen neerleggen bij de Indische autoriteiten vanwege foutieve gegevens in uw RC allerminst overtuigen (CGVS, tweede gehoor, p. 4).

Voor zoverre er enig geloof kan worden gehecht aan dit bovenvermeld incident dient besloten dat het eenmalige gebeurtenis betreft waarbij een politieagent de kant heeft gekozen van de Indische taxichauffeurs. U haalde hierna geen andere confrontaties aan met politieagenten. U zou ook geen problemen meer hebben gekregen met de betreffende taxichauffeur en zijn collega's.

Daarenboven dient vastgesteld dat uzelf verklaarde na betaling van smeergeld aan de politieagent verder met rust te zijn gelaten (CGVS, eerste gehoor, p.3- 4 en tweede gehoor, p. 2, p. 4). Aldus kan niet gesteld worden dat het om een gebeurtenis gaat die zwaarwichtig genoeg is om te besluiten tot een

vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, uzelf verklaarde dat na betaling van smeergeld de politieagent u met rust heeft gelaten en dat u geen problemen meer kreeg met de taxichauffeur in kwestie.

Voor wat betreft uw aangehaalde arrestatie door de Indische autoriteiten in augustus 2008 naar aanleiding van uw deelname aan een protestbetoging tegen de Chinese bezetting van Tibet voor de Chinese Ambassade in Delhi die u staaft met een voorgelegde foto van uw deelname aan een protestmanifestatie dient aangestipt dat uzelf verklaarde dat het een eenmalige arrestatie betrof. Volgens uw eigen verklaringen zouden de Indische autoriteiten binnen de 24 uur alle aangehouden manifestanten, u inbegrepen, hebben vrijgelaten, dit na bemiddeling van de Tibetan Youth Congress die de manifestatie organiseerde. Uzelf verklaarde na dit incident geen problemen meer te hebben ondervonden met de Indische autoriteiten (CGVS, tweede gehoor, p. 5-6).

Verder verklaarde u India te hebben verlaten en voor België te hebben gekozen omdat u in België, in tegenstelling tot in India, meer kan doen met uw boeddhistische studies (CGVS, tweede gehoor, p. 3). Bovenvermelde reden kan niet weerhouden worden en valt geheel buiten de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag van Genève in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw vrees bij terugkeer naar India te worden gearresteerd door de Indische autoriteiten omdat u illegaal India zou hebben verlaten (CGVS, tweede gehoor, p. 5) dient opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk kon maken. Zo verklaarde uzelf dat de Indische autoriteiten op basis van uw RC een exit permit heeft afgeleverd opdat u India kan uitreizen (CGVS, eerste gehoor, p. 3, tweede gehoor, p. 1). Daarenboven kan er, zoals hieronder uiteengezet, getwijfeld worden aan uw beweerde uitreis uit India met een vervalst paspoort.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat de Indische overheid Tibetanen naar de VRC zou repatriëren (CGVS, tweede gehoor, p. 3, p. 4).

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze voor hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return tot India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en er hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. Uw bewering als zou het voor u moeilijk zijn een IC te bekomen omdat uw RC foutieve gegevens omvat is niet overtuigend (CGVS, eerste gehoor, p. 3 en tweede gehoor, p. 2) en valt niet te rijmen met uw andere verklaringen dat het voor u mogelijk was een IC te bekomen (CGVS, eerste gehoor, p. 3). Immers, zoals eerder vermeld was u in regel met uw RC die jaarlijks werd verlengd door de Indische overheid.

In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot het al dan niet bezitten van een IC dan ook niet aannemelijk en dient te worden geconcludeerd dat u tracht de asielinstanties te verhinderen een reëel zicht te krijgen op uw werkelijke situatie.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen

over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. Vooreerst moet er immers worden vastgesteld dat u de (vervalste) documenten waarmee u naar België reisde zelf heeft vernietigd. U verklaart dat u ze heeft verbrand (CGVS tweede gehoor p.5). Uw verklaring dat u dit deed omdat de smokkelaar het u had gezegd, kan niet worden aanvaard. Over het vliegticket en busticket waarmee u reisde, kan u niet meer met zekerheid zeggen wat er is gebeurd. U komt niet verder dan te stellen dat u denkt dat u ze heeft weggegooid (CGVS tweede gehoor p.5).

Vervolgens wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vervalst paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. Zo is het weinig geloofwaardig dat u niet weet van welk land dit paspoort zou zijn geweest dit terwijl u verklaarde eigenhandig uw naam op het paspoort te hebben gelezen en uw foto te hebben gezien (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Ook is het weinig aannemelijk dat de smokkelaar u wel zou hebben geïnformeerd voor welk land uw visum zou zijn geweest maar niet van welk land het paspoort komt (CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte was van de vliegtuigmaatschappij waarmee u naar Frankrijk zou zijn gevlogen dit terwijl u verklaarde eigenhandig uw vliegticket aan de luchthavenambtenaar te hebben overhandigd voor uw incheck naar Frankrijk (CGVS, tweede gehoor, p. 4). Tevens wist u de naam niet op te geven van de luchthaven in Frankrijk waar u zou zijn aangeland (CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene documenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort (CGVS, tweede gehoor, p. 5) van India naar Frankrijk zou hebben gereisd tegen een kostprijs van 900.000 India roepies (omgerekend ca. 11.300 euro) terwijl u over de veel goedkopere mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Uw voorgelegde Green book, kopie van het reception office in Nepal, een verklaringsattest van de CTA in Daramsala dat u behoort tot de Tibetaanse vluchtelingengemeenschap in India en een verklaringsattest van uw klooster van uw verblijf aldaar van 1997 tot 2012 bewijzen weliswaar uw identiteit en Tibetaanse afkomst welke hier niet ter discussie staan, maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin om te buigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming.

Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India“

1.3. Stukken

1. Beslissing van het CGVS van 23 oktober 2014 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met aangetekende brief van 27 oktober 2014.
2. Attest toekenning kosteloze rechtsbijstand door Bureau voor Juridische Bijstand.
3. Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV), *Biedt India 'reële bescherming' aan Tibetanen? – Welke 'reële bescherming' is vereist om van een 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5 §3 van de Vreemdelingenwet te kunnen spreken?*, maart 2014, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=BiAPQQ-D2Tg%3D&tabid=41&mid=393&language=nl-NL>.
4. Wetsontwerp van 12 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2012/2013, DOC 53 2555/001, DOC 53 2556/001*, <http://www.dekamer.be/FLWB/PDF/53/2555/53K2555001.pdf>, 11-13.
5. UNHCR, *Destination Delhi: A review of the implementation of UNHCR's urban refugee policy in India's capital city*, 13 augustus 2013, <http://www.refworld.org/docid/520a419a4.html>, 8.
6. Tibet Justice Center, *Tibet 's Stateless nationals II : Tibetan Refugees in India*, september 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, 37.
7. Organisation Suisse d'Aide aux Réfugiés (OSAR), *Chine/Inde : situation des réfugiés tibétains en Inde - Renseignement de l'analyse-pays de l'OSAR*, 9 september 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-dorigine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugiés-tibétains-en-inde>, 2-4.
8. Federal Office for Migration (Swiss Federal Department of Justice and Police), *Focus - The Tibetan Community in India*, 30 juni 2013, www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslaenderinformationen/asiennahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf, 28.
9. UNHCR, *The Principle of Non-Refoulement as a Norm of Customary International Law. Response to the Questions Posed to UNHCR by the Federal Constitutional Court of the Federal Republic of Germany in Cases 2 BvR 1938/93, 2 BvR 1953/93, 2 BvR 1954/93*, 31 januari 1994, <http://www.refworld.org/docid/437b6db64.html>.
10. EHRM, D.C. t. Zwitserland, zaak n°7267 van 22 januari 2013, <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-116884>.
11. EHRM Y.D. t. Zwitserland, zaak nr. 23273/13 van 30 maart 2013, <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-119393>.
12. Bureau of Immigration, *Extension of Visa*: <http://boi.gov.in/sites/default/files/ExtensionVisa-12.pdf>.
13. Immigration and Refugee Board of Canada, *India: Citizenship recognition for Indian-born children of Tibetan refugees in the context of the 22 December 2010 Delhi High Court Ruling; whether it has become procedural or if it requires legal action (2011-August 2013)*, 15 augustus 2013, <http://www.refworld.org/docid/525e4e854.html>.
14. UNHCR, *Commentaires du Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés relatifs aux : - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et la loi du 12 janvier 2007 sur l'accueil des demandeurs d'asile et de certaines autres catégories d'étrangers (ci-après « projet de loi monocaméral »), et - projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, et modifiant la loi du 27 décembre 2006 portant des dispositions diverses*, 29 januari 2013, §§ 66-67, <http://www.refworld.org/docid/5114befc2.html>.
15. HvJ, arrest van 22 november 2012 in de zaak M. t. Minister Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland (C-277/11), §66, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=9ea7d2dc30db6b0c8925abaf4c52afb38ba26f3ee6de.e34KaxiLc3qMb40Rch0SaxuKc3v0?text=&docid=130241&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1188398>.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel voert verzoekende partij de schending aan van *“artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie) en de algemene motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur”*.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker verklaart geboren te zijn op 1 juni 1982 in Phenpo in Tibet in de VRC als T. N.. Hij nam als monnikennaam P. D. aan en verklaart zich aldus ook bij de asielinstanties. Niettemin verzoekers gebrek aan Chinese documenten kunnen zijn verklaringen over Tibet (zie CGVS-gehoor) overtuigen en dient hij het voordeel van de twijfel worden gegeven wat betreft de Chinese nationaliteit.

2.6. Verzoeker legt tevens een origineel Green Book met foto voor, een fotokopie van de inschrijving bij de Nelen Khang Kathmandu van 1997, een attest van het Office of the Reception Centre Dharamsala van 2013 en een verklaringsattest van het Sera Monastic University van uw verblijf aldaar van 1997 tot 2012. Aldus kan tevens blijken dat verzoeker door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan wordt beschouwd.

2.7. Verzoeker verklaart Tibet in 1997 te hebben verlaten toen hij 15 jaar was om op audiëntie bij de Dalai Lama te gaan en omwille van de beperkingen die de monniken worden opgelegd. Verzoeker is illegaal gereisd naar India. *In casu* heeft verzoekende partij meerdere keren getracht terug te keren naar Tibet doch de Chinese ambassade in New Dehli heeft hem documenten geweigerd en aldus de terugkeer verhinderd. Het is dan ook aannemelijk dat verzoekende partij in de negatieve aandacht staat van de Chinese autoriteiten.

2.8. Hoe dan ook verzoeker betwist niet dat hij zijn gewoonlijk verblijf heeft in India waar hij volgens zijn verklaringen sedert 2005 verblijft, studeert en werkt. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker volhoudt in China vervolging te vrezen, gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, India als het eerste land van asiel kan worden aanzien.

2.9. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied*

van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn en de bescherming moet doeltreffend zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker het eens is over deze cumulatieve vereisten. Hij verwijst onder meer naar de Memorie van Toelichting bij artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, doc 53/2555*) en de Richtlijn 2005/85/EG.

2.12. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer “*de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten*”. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. Dit is *in casu* wel degelijk het geval. Immers verzoeker had bescherming in India waar hij van 2005 ongemoeid en veilig kon verblijven, studeren en werken. Verzoeker wordt door de Tibetaanse regering in ballingschap als Tibetaan beschouwd (*Green Book*).

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoekende partij betwist evenwel dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie en dat een reële bescherming geboden wordt aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart een RC doch geen IC te hebben. Verzoeker verklaart met een vals paspoort te hebben gereisd en 900.000 Indische roepies te hebben betaald (CGVS-gehoor p.5).

2.14. Uit het administratief dossier kan blijken dat India voor de Tibetanen uit China specifieke maatregelen treffen. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een RC beschikken en “*In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt*”.

2.15. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een verlenging van hun RC terwijl duidelijk kan blijken dat in de praktijk (quasi) alle Tibetanen over een RC beschikken en dat geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoekende partij aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Evenmin kan dit worden afgeleid uit de inhoud en de geest van het Indiase beleid (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) zoals deze in de COI's beschreven staat. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. “*Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt*” (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn.

Verzoekers bewering dat zijn RC onjuiste gegevens bevat is een loutere bewering nu de Indiase autoriteiten dit niet hebben vastgesteld en verzoeker ook geen inspanningen heeft gedaan deze gegevens te wijzigen. Voorts heeft verzoeker 2 identiteiten en heeft hij zich ook in België onder zijn monnikenidentiteit gemeld en niet onder zijn wettelijke identiteit. Hoe dan ook verzoeker staat bekend in India onder de identiteit van zijn RC. Er kan dan ook niet ingezien worden hoe een politiemans op de hoogte zou zijn van eventuele anomalieën in verzoekers documenten. Verzoeker blijft bij loutere beweringen.

2.16. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbepaald verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of slechts tijdelijk is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Er zijn bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies ("*Information Pertaining Tibetan Nationals*").

2.17. Verzoekende partij is niet ernstig waar ze met een verwijzing naar informatie van het Tibet Justice Center (Tibet 's Stateless nationals II: Tibetan Refugees in India, september 2011, <http://www.tibetjustice.org/reports/stateless-nationals-ii/stateless-nationals-ii.pdf>, 37) het tegendeel wil aantonen. Immers de informatie betreft duidelijk de situatie van 1953 tot 2011, waarbij ook duidelijk blijkt dat de situatie stelselmatig verbeterde. Verzoekende partij heeft de informatie over de RC overigens niet toegevoegd. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag aldus niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbepaald verlengbaar verblijf hebben. Dat dit beleid niet duurzaam is, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbijgaande realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd in India. Verzoeker toont niet aan waarom er thans, na meer dan 60 jaar, en niettemin de akkoorden tussen China en India waarnaar verzoekende partij verwijst, veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.18. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Ten slotte kan nog worden toegevoegd dat het redelijk voorkomt te veronderstellen dat indien refoulement een gangbare praktijk was of specifieke problemen veroorzaakte, dit na meer dan 60 jaar genoegzaam bekend zou zijn. Dit is niet het geval en verzoeker toont dan ook het werkelijkheidsgehalte niet aan van een vrees voor refoulement.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat het Hof zich op 1 juli 2014 in dezelfde zin heeft uitgesproken in de zaken nr. 7267/13 en 23273/13 D.C. en Y.D. tegen Zwitserland als de Raad.

2.19. Ten slotte bevestigt de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier “dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”. Het is dan ook redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen met hun nakomelingen zich genoegzaam kunnen registreren in India, er ongemoeid kunnen verblijven, dat ze niet het voorwerp zijn van refolementmaatregelen, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

2.20. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker haalt op het CGVS enkel aan dat hij extra diende te betalen, ook aan de politie (CGVS-gehoor). Hieruit kan geen persoonlijke noch een zwaarwichtige vrees worden afgeleid, noch kan blijken dat enkel Tibetanen met corruptie en discriminatie geconfronteerd worden. Echter zoals hoger gesteld, heeft verzoeker een geldige RC. Dat verzoekende partij niettemin de Indiase naturalisatiewetgeving, slechts moeilijk de Indiase nationaliteit zou kunnen verwerven is louter theoretisch nu hij geen dergelijke aanvraag deed noch toelicht waarom hij dit niet heeft gedaan.

2.21. Hoe dan ook uit zijn verklaringen kan niet blijken dat er sprake is van ernstige actuele problemen, laat staan van aanhoudende vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient in *concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers verwijzingen naar eigendomsrechten, of ‘beperkte’ toegang tot het hoger onderwijs zijn van financiële aard en bovendien zijn dit geen redenen waarom verzoeker vertrok uit India of waaruit een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid. Verzoeker heeft steeds gewerkt en kon zelfs geld sparen om naar het westen te migreren. Dat Tibetanen in India slechts toegang hebben op de informele arbeidsmarkt is een loutere bewering en bovendien licht verzoeker niet toe wat de betekenis is van een ‘informele arbeidsmarkt’ in een land als India.

2.22. Waar verzoeker nog beweert dat hij niet kan terugkeren naar India, wordt dit geenszins aangetoond. Vooreerst kan erop gewezen worden dat verzoeker vrijwillig en zonder enige dwang of noodzaak is vertrokken uit India. Er kan ook niet worden ingezien waarom het verzoeker verboden zou worden terug te keren naar India. Verzoekers verklaringen over een vals paspoort maar met zijn naam en zijn foto zijn niet ernstig. Bovendien indien verzoeker wel weet dat het paspoort op zijn naam stond en zijn foto droeg en een visum voor Frankrijk had, dan is niet aannemelijk dat hij niet zou weten van welk land dit paspoort was. De Raad kan bijkomend nog opmerken dat verzoeker al in 2013 een bijkomend attest van de CTA heeft aangevraagd terwijl dit niet nuttig is indien verzoeker niet naar het buitenland wenst te vertrekken, minstens toont hij dit niet aan. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker die over een geldige RC beschikt ook niet over een IC beschikte. Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat “het was afgenomen” “door de Indiase smokkelaar” (CGVS). Door geen reisbescheiden voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten en daarbij valse documenten kan aankopen maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn vage, evasieve verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen, te meer verzoeker initieel ook over zijn paspoort gelogen heeft. In zoverre verzoeker dan volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagenten heeft moeten afgeven, kan met de hulp van de CTA, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van niet-geadstrueerde beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.23. Verzoekers advocaat stelt dat *“Zo is IOM niet op de hoogte van Tibetanen die vrijwillig terugkeren naar India. IOM in Delhi is daarvoor immers nog nooit aangesproken door ook maar één van zijn bureaus in de EU – terwijl dit toch bij uitstek de internationale organisatie is die voor de begeleiding daarbij instaat. Daaromtrent verklaarde de vertegenwoordiger van IOM België op een contactvergadering georganiseerd door het BCHV het volgende: Geen enkel Tibetaan heeft in de afgelopen vijf jaar een aanvraag voor terugkeer naar India met IOM ingediend. [...] Mevrouw D. raadpleegde niettemin de heer A. op het Consulaat van India met wie IOM regelmatig samenwerkt. Hij bevestigt dat Tibetanen in het bezit van een geldig reisdocument afgeleverd door de Indiaanse autoriteiten zonder moeite een inreisvisum voor India verkrijgen”*. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat IOM ingelicht dient te worden wanneer een Tibetaan uit India vrijwillig reist van en naar India. Hoe dan ook werd bevestigd dat Tibetanen zonder problemen terug naar India kunnen keren met een geldig reisdocument of IC, wat ook de conclusie is in de informatie bij het administratief dossier.

Het is het aan verzoeker om de nodige stappen te ondernemen om een IC -in zoverre hij deze al niet bezit- en dit op basis van alle nuttige gegevens waarover hij kan beschikken, te meer nu verzoeker de hulp kan inroepen van het CTA om het nodige te doen in India en hij intussen meer dan genoeg tijd had. Dit klemt te meer nu zijn situatie louter door hemzelf werd opgezet en te meer hij India vrijwillig en zonder dwang heeft verlaten om persoonlijke migratiewensen. Hoe dan ook, verzoeker laat zelf na duidelijkheid te verschaffen over de door hem gebruikte reisdocumenten, zodat hij het ontbreken hiervan niet zonder degelijke argumenten kan inroepen om zijn terugkeer aan te vechten.

2.24. Overigens ziet de Raad evenmin in hoe verzoeker illegaal op het Indiase grondgebied zou zijn bij een terugkeer waar hij alsdan over legale terugreisdocumenten zal beschikken en opnieuw zijn verlenging van zijn RC in orde kan brengen, desgevallend met behulp van de CTA zoals beschreven in de objectieve informatie, temeer de Raad vaststelt dat het verkrijgen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de CTA gebeurt: *“Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een aanbevelingsbrief van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India.”* Waar de COI nog melding maakt van de mogelijkheid voor de FRRO's om voor de teruggave van de RC de voorlegging van (een kopie van) het originele paspoort te vragen, stelt de Raad vast dat bij een legale terugkeer niets verzoeker kan verhinderen dit voor te leggen, te meer nu verzoeker niet aannemelijk maakt niet over een (duplicaat) IC te (kunnen) beschikken.

2.25. Verzoeker brengt verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen, het formuleren van boude beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.26. Aldus kan in hoofde van de verzoekende partij ten opzichte van India geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij niet aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat verzoeker in India reële bescherming geniet in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

2.27. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de terugwijzing van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.28. De overige documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.29. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK